

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 17. ledna 2023 v Praze v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Kadlece a soudců JUDr. Jany Kantorové a JUDr. Miroslava Pavrovského odvolání obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení], narozeného [datum], Ing. [jméno] [příjmení], narozeného [datum], [jméno] [příjmení], narozeného [datum], [jméno] [příjmení], narozeného [datum], a [jméno] [jméno], narozeného [datum], proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem z 13. července 2021, č. j. 3 T 5/2013-17023, a rozhodl

takto:

I.

Napadený rozsudek se zrušuje jednak z podnětu odvolání obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) odst. 2 trestního řádu ohledně tohoto ve výroku o vině pod body XII./2. a 3. a ve výroku o trestu a jednak z podnětu odvolání [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu ve výrocích o trestech jim uložených.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že

1.

při nezměněných výrocích o vině obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] pod body I. až XI. a XII./1. a obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] pod bodem V.,

se odsuzují

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení]

za sbíhající se

trestný čin úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1 trestního zákona ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona, trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona ve formě pomoci podle § 10 odst. 1

písm. c) trestního zákona a trestný čin úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, odst. 4, písm. b) trestního zákona ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona, pro nějž byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem z 22. února 2012, č. j. 50 T 4/2010-1692 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze z 1. listopadu 2012, č. j. 4 To 54/2012-1792,

zločin dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 5 písm. a), c) trestního zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku a zločin poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 trestního zákoníku, ve znění účinném do 31. prosince 2011, pro nějž byl odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze z 18. září 2020, č. j. 41 T 5/2013-6241, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze 7. června 2021, č. j. 6 To 10/2021-6607, a

zločin dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 6 písm. a) trestního zákoníku, dílem dokonatého dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, pro nějž byl shledán vinným ve výroku I. až XI. a XII./1. napadeného rozsudku,

podle § 212 odst. 6 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti (5) let, za současného zrušení výroků o trestech jednak z rozsudku Městského soudu v Praze z 18. září 2020, č. j. 41 T 5/2013-6241, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze 7. června 2021, č. j. 6 To 10/2021-6607, a jednak z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem z 22. února 2012, č. j. 50 T 4/2010-1692 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze z 1. listopadu 2012, č. j. 4 To 54/2012-1792, jakož i všech dalších rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se mu ukládá peněžitý trest ve výměře 90 denních sazeb po 11 111 Kč, celkem ve výši 999 990 Kč.

Podle § 70 odst. 1 trestního zákoníku se mu ukládá trest propadnutí věci a to osobního vozidla [příjmení] [příjmení] [jméno], [registrační značka], [příjmení] VF1BZ054265106, r. v. 2010, včetně OTP a klíčů od vozidla.

Obžalovaný [příjmení] [příjmení]

podle § 212 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání dvou (2) let.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání dvou (2) let.

Obžalovaný [jméno] [příjmení]

podle § 212 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání dvou (2) let.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání dvou (2) let.

2.

Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení], [datum narození],

se zprošťuje

podle § 226 písm. a) trestního řádu obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem z 22. března 2013, sp. zn. 2 Kzv 37/2011, pro skutky, kterých se měl dopustit tím, že

- II. (XII./2. výroku napadeného rozsudku) dne 24. května 2010 podal za obec Huntířov, [IČO], na Ministerstvo pro místní rozvoj ČR (dále jen MMR) žádost o dotaci pod pořadovým [číslo]

na realizaci akce,, Oprava narušené kamenné hráze, výpustního objektu a výpustního koryta [obec] potoka ve [část obce] na p. [parcelní číslo], k. ú. [část obce]“, kterou vypracoval, schválil a podepsal starosta obce [jméno] [příjmení] dne [datum], ve které bylo nepravdivě uvedeno, že ve dnech 4. – [datum] byl majetek obce poškozen rozsáhlými přívalovými dešti, a doplněnou o nutnou průvodní, technickou a rozpočtovou dokumentací k dílu s nadhodnocenou cenou na částku 1 833 877 Kč včetně DPH zpracovanou Ing. [jméno] [příjmení] dne [datum], dne [datum] byla pracovníky MMR provedena dohlídka na místě, která konstatovala, že poškození mostního objektu se jeví spíše jako důsledek dlouhodobého zanedbání údržby a nedoporučila schválení dotace, přesto dne [datum] byla na předmětnou akci pod evidenčním [číslo] poskytnuta dotace v celkové výši 1 467 000 Kč s tím, že částku ve výši 446 000 Kč si obec zajistí z vlastních zdrojů, opravu narušené kamenné hráze provedla [právní osoba] a [právní osoba], [obec], která zvítězila ve výběrovém řízení vyhlášeném obcí, na základě uzavřené smlouvy o dílo [číslo] 2010 dne [datum] za celkovou částku ve výši 1 895 972 Kč, která jí byla obcí vyplacena na základě rozhodnutí starosty obce, přičemž neoprávněným čerpáním této dotace byla způsobena škoda MMR 1 467 000 Kč,

- III. (XII./3. výroku napadeného rozsudku) dne [datum] podal za obec Huntířov, [IČO], na MMR žádost o dotaci pod pořadovým [číslo] na realizaci akce,, Opravy a sanace silničních mostků v obci [obec] poškozených přívalovými dešti v červenci r. 2009“, kterou vypracoval, schválil a podepsal starosta obce Josef Záruba dne [datum], ve které bylo nepravdivě uvedeno, že ve dnech 4. – [datum] byl majetek obce poškozen rozsáhlými přívalovými dešti, přičemž tato skutečnost byla potvrzována zápisem z povodňové komise ze dne [datum], ve kterém bylo uvedeno, že k poškození kamenného koryta vodoteče došlo silnými přívalovými dešti ve dnech [datum] a [datum], a doplněnou,, Průvodní a souhrnnou technickou zprávou s krycími a stavebními listy rozpočtu“ zpracovanou Ing. [jméno] [příjmení] dne [datum], ve které rozpočtové náklady na provedení stavby uvedl ve výši 2 202 997 Kč včetně DPH, na předmětnou akci byla pod evidenčním [číslo] poskytnuta dotace v celkové výši 1 762 000 Kč s tím, že částku ve výši 464 000 Kč si obec zajistí z vlastních zdrojů, opravu a sanaci silničních mostků provedl [jméno] [příjmení], který zvítězil ve výběrovém řízení vyhlášeném obcí, na základě uzavřené smlouvy o dílo [číslo] 2010 dne [datum] za celkovou částku ve výši 2 225 825 Kč, která byla obcí vyplacena na základě rozhodnutí starosty obce, přičemž neoprávněným čerpáním této dotace byla způsobena škoda MMR ve výši 1 762 000 Kč,

kvalifikované obžalobou společně s dalšími útoky, jimiž byl uznán vinným bod body I. až XI. a XII./1. výroku napadeného rozsudku, jako zločin dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 6 písm. a) trestního zákoníku, dílem dokonaný, dílem pod body III./2., V., VI., VII., VIII. a XI. ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

IV.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení] a [jméno] [jméno] zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli odsouzeni obžalovaní [jméno] [příjmení] pod body I. až XI. a [jméno] [příjmení] pod body I. až XII. pro zločin dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 6 písm. a) tr. zákoníku dílem dokonaný, dílem pod body III./2., V., VI., VII., VIII. a XI. ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku; obžalovaní [příjmení] [příjmení] a [jméno] [příjmení] pod bodem V. pro zločin dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 5 písm. c) tr. zákoníku spáchaný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a obžalovaný [jméno] [jméno] pro zločin dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 6 písm. a) tr. zákoníku spáchaný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Dále byl odsouzen obžalovaný [příjmení] [příjmení] pro zločin dotačního

podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 5 písm. c) tr. zákoníku spáchaný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku pod bodem VII. a obžalovaní [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] byli obžaloby naopak podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěni, přičemž tyto výroky odvoláním napadeny nebyly, jsou již pravomocné, a proto zůstaly stranou přezkumu odvolacího soudu.

2. Trestné činnosti se podle rozsudečného výroku soudu prvního stupně dopustili odvolatelé, zjednodušeně řečeno tak, že obžalovaní [příjmení] a [příjmení] po vzájemné dohodě nabízeli starostům obcí v ústeckém a středočeském kraji v letech 2009 a 2010 zprostředkování dotací poskytovaných MMR na obnovu obecního majetku postiženého živelnou pohromou s tím, že žádosti připraví, obstarají podpůrné posudky, projektovou dokumentaci a rozpočet. Takto v celkem osmnácti, resp. obžalovaný [příjmení] patnácti, případech vymezených ve výroku napadeného rozsudku konali v příkrém rozporu se skutečným stavem věcí a s vědomím, že podmínky pro poskytnutí dotace nejsou splněny a na dotaci v požadované výši obec nemá nárok, přičemž žádost o dotaci byla vždy podána a osobu oprávněnou za obec jednat podepsána, čímž zástupce obce stvrdil pravdivost uváděných informací, přičemž povětšinou i byla MMR vyplacena, v případech vymezených pod body III./2., V., VI., VII., VIII. a XI. výroku poskytnuta MMR nebyla a čin zůstal ve stadiu pokusu. V případě obcí [obec] (starosta [příjmení] a místostarosta [příjmení]) a [obec] (starosta [jméno]) byly v žádosti o dotaci uváděny nepravdy takového charakteru, že neoprávněnost dotace musela být starostům a místostarostovi za obec jednajícím zcela zjevná, stejně a jako v obci [obec], za niž jednal odsouzený [příjmení] (tvrzeno poškození stavby již neexistující zničené před desítkami let, resp. poškození komunikací vodou nedotčených). Celkem tak obžalovaný [příjmení] připravil a podal žádosti o dotace v objemu přes 60 milionů korun, z nichž cca 20 milionů bylo skutečně vyplaceno a obžalovaný [příjmení] v objemu takřka 70 milionů korun, z nichž bylo proplaceno necelých 30 milionů. Obžalovaní [příjmení] a [příjmení] se pokusili získat dotaci přes 6 milionů korun a obžalovaný [jméno] přes 16 milionů korun.

3. Proti výrokům o vině a trestu rozsudku Krajského soudu podali včasné odvolání obžalovaní [příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení] a [jméno]. Blanketní odvolání obžalovaných [příjmení] a [příjmení], resp. odvolání podané přímo do protokolu po vyhlášení rozsudku obžalovanými [příjmení] a [jméno], byla posléze prostřednictvím obhájců řádně písemně odůvodněna, přičemž veškeré požadované náležitosti má i včasné odvolání podané za obžalovaného [příjmení] jeho tehdejší obhájkyň, které poté o další argumentaci písemně doplnil sám obžalovaný.

4. V odůvodnění odvolání obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] vytýká nalézacímu soudu především nesprávně zjištěný skutkový stav. Má za to, že závěry Krajského soudu o jeho vině jsou nekonkrétní, není zřejmé, z jakých důkazů bylo prokázáno, že v žádostech o dotace uváděl vědomě nepravdu. Při své práci vycházel z podkladů, které od starostů získal spoluobžalovaný [příjmení], který místa fyzicky obhlížel, stejně jako mu předával informace technického rázu, zejména odhady nákladů nutných na obnovu poškozených staveb a komunikací, z nichž v dobré víře vycházel i ve svých posudcích. Některých jednání se také účastnil jeho otec [příjmení] [příjmení] starší, přičemž svědci mezi nimi často nerozlišovali, tedy podklady měl především zprostředkované od otce nebo dalších spolupracovníků, které považoval za důvěryhodné zdroje. Zprávy ČHMÚ neměl, v jeho počítači nebyly zajištěny ani žádné antdatované zprávy z povodňových komisí. Korektnost jeho přístupu prokazuje i fakt, že v případě dotace pro obec Moldova smlouvu o spolupráci vypověděl.

5. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] ve svém odvolání uvádí vícero okruhů námitek. Především má za prokázané, že zpracovával toliko technické přílohy pro žádost, nikoliv žádosti samotné. Vyhotovil základní projekt a provedl prvotní odhad nákladů, oboje na základě podkladů dodaných starosty a místostarosty předmětných obcí, jimž věřil. Sám měl místní znalost jen povrchní, z obhlídky objektů dotčených živlem. [příjmení] obce Huntířov žádnou žádost nevyhotovil ani nepodal, nezpracovával ani k žádostem přikládané posudky. Jím určené náklady byly prvotním hrubým odhadem, kdy z ohledání po záplavě nemusí být rozsah potřebných prací přesně rozpoznatelný, rozhodně náklady úmyslně nenadsazoval. Dále soudu prvního stupně

vytýká, že neprovedl důkaz zprávou Povodí Ohře o povodni [číslo], profilem komunikací v [obec] a [obec] a nezohlednil posudek Ing. [jméno] [příjmení]. Závěry znalce [příjmení] [ulice] má za věcně nesprávné a především namítá, že znalec nebyl oprávněn posudky ve věci podat, když je znalcem toliko v oboru vodních staveb, mezi které například mosty a další komunikace, k nimž se v posudcích vyjadřuje, nepatří. Za nezákonné a tudíž procesně nepoužitelné považuje i domovní prohlídky u něj provedené, jednak pro absenci jeho předchozího výsledku a jednak kvůli neuvedení důvodu neodkladnosti úkonu. Závěrem pak upozornil, že uložený souhrnný trest se vztahuje k výroku o trestu z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 50 T 4/2010, který již ale byl zrušen rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn. 41 T 5/2013.

6. Obžalovaní [příjmení] [příjmení] a [jméno] [příjmení] shodně namítají, že v jejich případě nebyla prokázána subjektivní stránka trestného činu, obdobně jako v případě starostů a místostarostů, kteří byli obžaloby nalézacím soudem zproštěni. Ani jeden z nich s obžalovanými [příjmení] a [příjmení] v podstatě nejednali, tito měli obci [obec] zajistit dotaci takzvané „na klíč“. Dvojici inženýrů jakožto zkušeným profesionálům v oboru důvěřovali a dokumenty za obec podepsali bez seznámení se s obsahem v dobré víře v jejich správnost a oprávněnost nároku na dotaci. Druhý okruh námitek vychází z přesvědčení, že i pokud by jejich jednání naplňovalo znaky pokusu zločinu dotačního podvodu, došlo u obou k zániku trestnosti, neboť od dokonání činu dobrovolně upustili tím, že přidělenou dotaci za obec odmítli a tato nebyla vyplacena.

7. Konečně obžalovaný [jméno] [jméno] napadenému rozsudku vytýká nelogičnost skutkových zjištění, když podle závěru Krajského soudu šlo o vysoce sofistikovanou trestnou činnost, na níž se měl podílet jen okrajově, což je konstrukce nepřesvědčivá a nelogická. Dále uvedl, že v žádném případě podpis žádosti o dotaci nepředstavoval projev jeho vůle, když jednal z pověření zastupitelstva, tedy pouze navenek prezentoval vůli obce a není u něj možno dovodit zavinění. Nadto dotaci obec aktivně nežádala, pouze přijala nabídku obžalovaného [příjmení] [příjmení] a spoléhala na profesionalitu dvojice Houska a [příjmení]. Za nesprávnou, resp. nedostatečně detailní považuje zprávu ČHMÚ o nevelkých srážkách v oblasti, když lokální povodně prokázaly výpovědi svědků. Závěrem namítnul, že řada starostů z jiných obcí byla obžaloby zproštěna, přičemž nechápe, proč tak nebylo postupováno i v jeho případě, neboť jednal celý život čestně a funkci vykonával vždy v dobré víře a v zájmu obce.

8. Z důvodů shora rozvedených navrhli obhájci odvolatelů, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výrocích o vině i trestu, vždy ve vztahu k tomu kterému obžalovanému, zrušil a sám ve věci rozhodl o zproštění obžaloby. K takto přednesenému konečnému návrhu se připojil přítomný obžalovaný [jméno] [jméno], naopak obžalovaný [příjmení] [příjmení] konečný návrh svého obhájce modifikoval a navrhnul, aby po zrušení napadeného rozsudku ve výrocích o jeho vině a trestu odvolací soud věc vrátil Krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí v intencích argumentace uvedené v jeho odvolání.

9. Státní zástupce ve svém vyjádření označil podaná odvolání za nedůvodná, dokazování provedené před nalézacím soudem považuje za souladné se zákonem a dostatečné pro zjištění skutkového stavu, s nímž se ztotožňuje, za přílehlavou označil právní kvalifikaci v napadeném rozsudku uvedenou. Ztotožňuje se i s výroky o trestech obžalovaným uložených a to s jedinou výjimkou, když námitku obžalovaného [příjmení] o nesprávně uloženém souhrnném trestu považuje za důvodnou. Proto odvolacímu soudu navrhnul, aby odvolání podaná obžalovanými [příjmení], [příjmení], [příjmení] a [jméno] zamítnul podle § 256 tr. ř. a u obžalovaného [příjmení] zrušil napadený rozsudek ve výroku o jemu uloženém trestu a o tomto znovu sám rozhodl tak, že skladba i výměra trestů bude identická, ale trest bude uložen jako souhrnný nejen k rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 50 T 4/2010, ale i k rozsudku Městského soudu v Praze, sp. zn. 41 T 5/2013.

10. Vrchní soud v Praze přezkoumal z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku vztahujících se k osobám

odvolatelů, jakož i správnost postupu řízení, které jejich vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, resp. i vad explicitně nevytýkaných, pokud měly význam pro správnost napadených výroků a dospěl k následujícím závěrům.

11. Napadený rozsudek je výsledkem řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a nedošlo v něm k žádným podstatným vadám, natož k takovým, které by mohly mít vliv na řádné objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obžalovaných na obhajobu. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že řízení bylo stíženo masivními průtahy zaviněnými soudem, na jejichž vzniku se obžalovaní nijak nepodíleli. Nejen z pohledu obžalovaných, ale i z pohledu realizace základního lidského práva na spravedlivé a v přiměřené době dostupné rozhodování soudů, je zcela nevýznamné, jak byl v předchozích letech Krajský soud zatížen historickým nápadem, jak organizačně zvládal výkon soudnictví v době pandemie Covidu 19. Průtah šesti let od nápadu obžaloby do konání prvního hlavního líčení a průtah více než dvou let od závěrečných návrhů stran do doručení písemného vyhotovení rozsudku je neakceptovatelný za jakýchkoliv podmínek, nelze jej vysvětlit složitostí a rozsahem věci a nepochybně představuje zásah do práv obžalovaných, o čemž svědčí konstantní a četná judikatura Ústavního soudu a ESLP na dané téma. Soud je povinen takové průtahy obžalovaným kompenzovat a to v případě trestního řízení především a nejučiněji při úvahách o trestu, kdy je namístě uložit tresty v nižší výměře, než jak by byly ukládány při běžné délce řízení. Odvolací soud zdůrazňuje, že tímto postupem je sice reparován zásah do práv konkrétních obviněných, ale nelze přehlížet negativní dopad do pověsti a celospolečenského obrazu justice jako celku, když takto zásadní průtahy se v praxi vyskytují sice jen zcela ojediněle, naprosto výjimečně, avšak přesto významně negativně ovlivňují vnímání justice a znevažují práci vykonanou na případech rozhodnutých v přiměřené době, kterých je drtivá většina.

12. Krajský soud provedl dokazování v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., tedy v takovém rozsahu, aby bylo možno učinit správné skutkové i navazující právní závěry. Důkazy potřebné pro zjištění toho, zda se skutky vymezené obžalobou staly či nikoliv, zda a které dílčí útoky spáchali kteří konkrétní obžalovaní, z jakých pohnutek, jaké jsou okolnosti mající vliv na škodlivost činu pro společnost, jaké jsou osobní poměry obžalovaných, jaký je následek jejich jednání a co vedlo k trestné činnosti, resp. umožnilo její spáchání, byly opatřeny z větší části již v přípravném řízení. Nálezací soud v potřebném rozsahu dokazování v hlavním líčení doplnil a veškeré ve věci opatřené důkazy provedl v zákonem předepsané formě. Jediný dílčí nedostatek spočívající v neprovedení důkazu spisem Městského soudu v Praze, sp. zn. 41 T 5/2013, který je pro správné uložení souhrnného trestu nezbytný, bylo možno napravit v rámci odvolacího řízení. Procesní stránce věci tedy není, krom zmíněných průtahů, které odvolací soud plně zohlednil při svých úvahách o obžalovaným uložených trestech (viz dále), co dalšího podstatného vytknout.

13. Provedené důkazy soud prvního stupně hodnotil jednotlivě, ve vzájemných souvislostech i v celém souhrnu podle svého vnitřního přesvědčení, přičemž v případě většiny útoků postupoval v základních rysech logicky správně a vyvodil řádně zdůvodněné závěry, o nichž nejsou žádné důvodné pochybnosti a dostál tak zásadě volného hodnocení důkazů zakotvené v § 2 odst. 6 tr. ř. Odvolací soud zde má na mysli především správné závěry o koordinované spolupráci obžalovaných [příjmení] a [příjmení] při nabízení zprostředkování dotací jednotlivým obcím, kdy v případě, že situace v obci dotační podmínky ani zdaleka nesplňovala, neváhali poškození majetku popsat v žádosti o dotaci v rozporu s realitou účelově tak, aby byly požadavky dotačního programu zdánlivě splněny a nadto násobně nadsadili rozsah potřebných prací a jejich hodnotu, aby objem dotace neoprávněně navýšili a finanční prostředky pak přes spřátelené zhotovitele zakázek získali zpět, jako svůj profit. Na tomto jednání se nutně dílčím způsobem podílely osoby oprávněné za obce jednat, ať už vědomě, jako v případě obžalovaných [příjmení], [příjmení] a [jméno] (samozřejmě i odsouzeného [příjmení]), nebo nevědomky z nedbalosti v případě zproštěných obžalovaných.

14. Pouze v případě útoku XII./2. a 3. (hráz a mostky v [obec]) vyhodnotil Krajský soud důkazy vadně, nevyšel z jejich obsahu, resp. nijak logicky nevysvětlil ve světle ostatních provedených důkazů, proč nevyšel ze závěrů posudků Ing. [příjmení] a Ing. [jméno], které připouští oprávněnost žádostí o dotace. Toto pochybení vyústilo ve vadně zjištěný skutkový stav v případě těchto dvou skutků, přičemž šlo o vadu snadno odstranitelnou v rámci odvolacího řízení. Vrchní soud provedl důkaz znaleckým posudkem Ing. [příjmení] č. [číslo] [obec] ze dne [datum] a znaleckým posudkem Ing. [jméno] [číslo] 2011, z nichž zjistil, že v případě dotací specifikovaných pod body XII./2. a 3. napadeného rozsudku není vyloučeno, že stavby mostků a hráze mohly být povodní v roce 2009 významně poškozeny a že v žádostech o dotace bylo poškození popsáno odpovídajícím způsobem, přičemž náklady na opravu mostků byly přesně odhadnuty a práce dle projektu obžalovaného [příjmení] řádně provedeny. Pokud jde o hráz, zde byl odhad nákladů mírně nadsazen, o zhruba 18%, což je dle názoru odvolacího soudu odhad v rámci tolerance, vezmeme-li v úvahu, že rozsah nutných prací při obhlídce není možno odhadnout naprosto přesně, každý stavař volí částečně jiné postupy atp. Každopádně navýšení ceny bylo v porovnání se všemi ostatními případy minimální, což nesvědčí pro úmysl účelově navýšit cenu, vymyká se způsobu páčání trestné činnosti v ostatních případech a i tuto dotaci je ve světle výkladu pravidel programu vyložených MMR možno považovat za oprávněnou. Není rozhodné, že mostky byly opraveny kvalitně a naopak oprava hráze byla v době prohlídky znalce nedokončená a vykonané práce byly částečně nekvalitní, neboť kontrola realizace stavby nebyla v daném případě v moci obžalovaného [příjmení], ale byla věcí obce, popřípadě najatého stavebního dozoru, tedy tento fakt nemá na trestněprávní postižitelnost obžalovaného žádný vliv. Lze tak uzavřít, že dotace na opravu mostků a hráze v [obec] (nikoliv mostu – dotace popsána pod bodem XII./1. napadeného rozsudku) byly vyplaceny v souladu s pravidly a tyto dvě žádosti zpracované obžalovaným [příjmení] [příjmení] odpovídaly realitě, resp. minimálně nebyl prokázán opak. Tyto zjištění a z nich vyvozené závěry pak byly důvodem zprošťujícího výroku odvolacího soudu, jak bude dále zmíněno.

15. Pokud jde o soudem prvního stupně zvolenou právní kvalifikaci jednání obžalovaných, jakožto dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 6 písm. a) tr. zákoníku v případě obžalovaných [příjmení], [příjmení] (u těchto dílem dokonáný, dílem podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku ve stadiu pokusu) a [jméno] (ve stadiu pokusu), resp. podle § 212 odst. 1, odst. 5 písm. c) tr. zákoníku u obžalovaných [příjmení] a [příjmení] (ve stadiu pokusu), byla zvolena správně a zjištěnému skutkovému stavu plně odpovídá. Zproštění obžalovaného [příjmení] ze dvou skutků nemá na právní kvalifikaci pokračujícího jednání naprosto žádný vliv.

16. Jednotlivé odvolací námitky jsou z větší části jen opakováním obhajoby uplatněné již v řízení před nalézacím soudem a byly správně a logicky, byť ne vždy v úplnosti, vypořádány v napadeném rozsudku, zejména v odstavcích 309 až 313, na něž lze odkázat. Pro úplnost a přehlednost argumentace k jednotlivým námitkám odvolací soud uvádí následující:

17. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] nesouhlasí se skutkovým stavem tak, jak o něm uzavřel nalézací soud. Tyto námitky, spočívající ve snaze přenést vinu na druhé, zejména spoluobžalovaného Ing. [příjmení] a starosty dotčených obcí, popřípadě otce a další spolupracovníky, kteří mu předávali podklady pro jeho práci (vyhotovování žádostí o dotace a souvisejících, odborně znaleckých posudků), kterou prováděl v dobré víře ve validitu převzatých vstupních informací, nelze v žádném případě akceptovat. Tato argumentace by mohla být relevantní, pokud by šlo o ojedinělé samostatné jednání, kdy by nebyla motivace a zapojení jednotlivých osob detailně zřejmé. V daném případě ovšem jde o déle než rok opakovaně prováděnou činnost, která má stále stejnou strukturu, jednotliví aktéři mají své ustálené role, podle předem dohodnutých a zjevně zažitých pravidel postupují k jasné vytčenému cíli a to dosažení dotace i v případech, kdy na ni obec zjevně nemá nárok. Dvojice obžalovaných [příjmení] a [příjmení] za podpory dalších osob, zejména otce obžalovaného [příjmení], prokazatelně aktivně nabízela zprostředkování dotací starostům obcí a to bez ohledu na to, zda splňují podmínky příslušného dotačního programu (nabídky jsou svědecky jasné prokázány u obou obžalovaných).

Postup pak byl vždy týž, kdy místo obhlédnul a technickou dokumentaci a odhad ceny nutných prací obstaral obžalovaný [příjmení], přičemž jednání se někdy účastnil i obžalovaný [příjmení], který posléze vyhotovil žádost o dotaci, kterou podpořil, odborně znaleckým posudkem“, který záměrně formuloval zcela obecně, nebylo z něj vůbec možno rozpoznat, jak je daný objekt poškozen, nebyla provedena průkazná fotodokumentace ani slovní popis poškození, toto bylo vyjádřeno pouze procentuálně a bylo převzato vyčíslení nákladů na opravu z projektu spoluobžalovaného [příjmení], které bylo násobně nadsazeno, zcela mimo na místě panující realitu. Současně bylo vždy, v řadě případů v příkrém rozporu se skutečností tvrzeno, že objekt byl poškozen přívalovým deštěm v dané době, což často dokládal antidatovaný zápis povodňové komise obce, který vyhotovil zpětně Ing. [příjmení], a současně, že jde o stavbu či komunikaci klíčovou pro chod obce, což budilo zdání bezpodmínečně nutného provedení opravy za pomoci dotace. Tento způsob provedení trestného činu, tzv. modus operandi byl stále tentýž. Po přidělení dotace pak byla zakázka realizována firmami a osobami spřízněnými s dvojicí obžalovaných [příjmení] a [příjmení], které provedly práce jen v nutném rozsahu, tedy podstatně menším, než který byl MMR dotován, byť fakturovány byly částky dle nadsazeného projektu a peníze byly vráceny k rukám obžalovaných (viz výpověď svědka [příjmení] a [příjmení]). Šlo tedy prokazatelně o sofistikovaný systém sloužící k neoprávněnému získávání dotací za účelem vlastního obohacení, přičemž obžalovaní [příjmení] a [příjmení] plánovaně spolupracovali při vědomí činnosti druhého a je proto zcela nepodstatné, zda v případě té které dotace jednal se zástupci obce ten či onen, kdo dotaci podal a kdo obstaral podklady. Právě soustavnost a totožné role obou obžalovaných bezpečně vylučují, že by jeden z nich v daném případě neznal všechny rozhodné okolnosti a jednal v dobré víře, že informace poskytnuté druhým z nich, či dalším spolupracovníkem, jsou pravdivé. O vůdčí a klíčové roli obžalovaného [příjmení] v páchání trestné činnosti, když žádosti přímo vyhotovoval, a tedy ani o jeho zavinění v úmyslu přímém není nejmenších pochybností. Uvedené platí i přes vypovězení spolupráce obžalovaného [příjmení] s obcí [obec], neboť to nebylo motivováno zjištěním o nepravdivosti informací v dotační žádosti. Obžalovaný [příjmení] žádost zpracoval a podal a to včetně veškeré dokumentace a jím vypracovaného posudku, v němž v příkrém rozporu se skutečností deklaruje, že ve skutečnosti neexistující mostek, byl postižen povodní v roce 2009, a že tato stavba mimo intravilán obce je páteří komunikací nutnou pro zajištění fungování obce. Nadto zhruba tři měsíce před výpovědí smlouvy, byl obžalovaný [příjmení] konfrontován se závěry obhlídky MMR na místě (obhlídka se dokonce účastnil Houska st. osobně, tedy informace měl obžalovaný jistě okamžitě k dispozici) a smlouvu v ten okamžik nevypověděl, učinil tak až s výrazným odstupem, zjevně ne v reakci na zjištění skutečného stavu věci. Nadto výpověď spolupráce v okamžiku, kdy žádost již byla podána a dotace dokonce přidělena, nijak nesvědčí pro snahu reagovat na zjištění, že zpracovaná žádost byla nepravdivá a obžalovaný měl snahu toto napravit, neboť to by musel kontaktovat MMR a informace uvést na pravou míru, aby vyplacení dotace zabránil, což se nestalo. K nevyplacení dotace došlo na základě rozhodnutí obce, nikoliv z vůle obžalovaného [příjmení].

18. Z důvodů vyložených v předchozím odstavci není akceptovatelná ani první z více námitek obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], tedy snaha vyvinít se tvrzením, že řešil toliko technickou stránku věci (projekt) a spoléhal se na vstupní informace a podklady od starostů obcí a spoluobžalovaného Housky. Přesný opak je pravdou, obžalovaný [příjmení] sám, stejně jako obžalovaný [příjmení], oslovoval zástupce obcí a nabízel získání dotací na reparaci škody způsobených živlem, byť v obci k žádnému takovému poškození majetku nedošlo, což jasně prokazuje jeho vědomé zapojení do realizace zločinu, nemluvě o celé řadě dalších, jasně usvědčujících důkazů, zejména násobně nadsazenému ocenění nutných prací, projektování oprav neexistujících poškození, nadsazování rozsahu postižených oblastí, dodávání spoluobžalovanému Houskovi padělaných zápisů povodňových komisí obcí, neoprávněné používání autorizačního razítka a v neposlední řadě přímé zapojení do realizace oprav v mnohem menším rozsahu, než jak byl jím samotným projektován a navazující zpětné inkasování finančních prostředků od firmy Mezas, která práce fakturovala v plném rozsahu dle projektu, ale fakticky je neprovedla. S uvedenou

námítkou souvisí i další, že obžalovaný [příjmení] ceny vědomě nenadsazoval, ale vycházel v omylu z vadných informací od kolegů a starostů. Tato námitka je dokonce vnitřně rozporná s jeho vlastní výpovědí, že místa postižená živlem v řádu dnů až týdnů po poškození ohledal. Demonstrovat to lze nejlépe na případě dotace pro obec Moldava, kde obžalovaný vytvořil projekt a odhadl cenu na opravu pro mostek v lesích za obcí, který již desítky let neexistoval, cesta k němu byla zarostlá vzrostlou vegetací, tedy nutně s vědomím, že nemohl být postižen povodní v roce 2009, že nebyl významnou obecní komunikací, z čehož je jeho vědomé zapojení do podvodu bezpečně zřejmé a neoddiskutovatelné. Obdobný přitom byl postup obžalovaného ve všech dalších případech, vyjma dvou případů v [obec] (XII./2. a 3.).

19. Nedůvodná je i námitka, že nalézací soud neprovedl obžalovaným navržené důkazy, aniž by o jejich nadbytečnosti rozhodnul. Důkaz,, Zprávou povodí Ohře o povodni [číslo]“ proveden byl, jak patrně z protokolu o hlavním líčení z [datum] (viz č. 1. [číslo]). Listinný důkaz,, Profil komunikací [obec] a [obec]“ obžalovaným navržen v souladu s trestním řádem nebyl, když při hlavním líčení konaném [datum], před prohlášením dokazování za skončené, k dotazu předsedkyně senátu žádá ze stran nevznesla návrh na doplnění dokazování, pročť žádné důkazy nebyly dále prováděny, resp. žádné návrhy nebyly zamítnuty. Konečně není pravdivé ani tvrzení, že znalecký posudek Ing. [obec] nebyl ve věci zohledněn, když jak znalec [příjmení] [jméno] tak Ing. [příjmení] tento ve svých posudcích zmiňují a shodně uzavírají, že je pro posouzení věci zcela bezcenný, když řeší správnost projektů obžalovaného [příjmení] [příjmení] toliko z formálního hlediska, nevyjadřuje se vůbec k jeho faktické nesprávnosti, zejména k jeho rozporům se skutečným stavem na daném místě. Posudek tedy součástí spisu byl a znalci s ním jako podkladem pracovali.

20. Za nepřipadnou považuje odvolací soud i námitku, že znalec [příjmení] [jméno] [jméno] nemá oprávnění podat ve věci znalecké posudky, neboť je znalcem jen v rámci odvětví,, vodní stavby“, přičemž v posudcích hodnotí např. i mosty, které vodními stavbami nejsou, jde o komunikace. Z karty znalce [příjmení] [jméno], kterou Vrchní soud k důkazu provedl je zřejmé, že je zapsán jako znalec v oboru,, stavebnictví“, odvětví,, vodní stavby“ již dvacet let, nikdy nebyl shledán orgánem státní správy znalců vinným přestupkem při výkonu své znalecké činnosti. Obžalovaný [příjmení] přitom podal v tomto směru podnět, právě ve spojení s posudkem znalce na postup obžalovaného v případě dotace pro obec Stebno – Podlešínský potok (bod II. a VI./1. výroku napadeného rozsudku), s nímž souvisí i civilní spor řešený Krajským soudem v Ústí nad Labem, sp. zn. 17 Co 228/18 Odvolací soud k důkazu provedl jednak Vyřízení stížnosti Ing. [jméno] [příjmení] Krajským soudem v Ústí nad Labem ze dne [datum], sp. zn. Spr 2205 [číslo], a jednak rozsudek téhož soudu, sp. zn. 17 Co 228/2018, a navazující usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. března 2020, sp. zn. 32 Cdo 66/2020, z nichž je zřejmé, že znalec [příjmení] [jméno] nepochybil, když podal ve věci posudek, tento dokonce obstál v komparaci s ústavním posudkem, který správnost jeho závěrů potvrdil. Podstatné je, že i orgán dohledu nad znalci uzavřel, že znalec podal posudek v rámci své odbornosti. Rovněž odvolací soud nemá pochyb o oprávnění znalce posudek ve věci podat. Závěry posudku jsou logické, řádně vysvětlené a doložené, obdobně jako v případě druhého ve věci činného znalce [příjmení] [příjmení]. Znalec [příjmení] [jméno] je zapsán v oboru,, Stavebnictví“, tedy je oprávněn v rámci tohoto oboru podávat posudky. Znalci zapsaní v daném oboru zpravidla nemají odvětví vůbec zapsáno, a pokud ano, nelze tento zápis vnímat jako zúžení oprávnění v rámci oboru, ale jako vyšší specializaci v rámci určitého speciálního stavebního odvětví, jako jsou např. stavby vodní. Jde o odlišnou situaci, než jaká je například v oboru lékařství, kdy každý ze znalců má zapsáno i odvětví, neboť jde o obor tak široký, že se lékaři specializují v rámci dalšího vzdělávání (tzv. atestace) jen v určitém relativně úzkém oboru, jemuž se výlučně věnují a v jehož rámci vykonávají svoji znaleckou činnost. V případě oboru stavebnictví je každý znalec odborníkem stavařem v obecné základní rovině a někteří, se speciálními znalostmi v rámci určité ne zcela běžné stavební činnosti, mají tuto zapsanu jako odvětví. Nadto v dané věci byly všechny posudky podány v případě poškození staveb vodním živlem, přičemž často šlo právě o vodní stavby v podobě hrází, kanalizací, odvodnění a pokud s těmito funkčně souvisí mosty či

poškození jiné komunikace vodou, je specializace znalce na vodní stavby spíše vítána, než aby byla diskvalifikující okolností.

21. Realitě neodpovídá ani námitka odvolatele, že skutečnost, že se MMR řádně a včas nepřipojilo s náhradou činem způsobené škody, svědčí pro závěr, že má za to, že mu žádná škoda nevznikla, z čehož pak lze dovodit, že nedošlo k obžalobou vymezené trestné činnosti. Z listinných důkazů ve věci provedených a založených ve spise plyne pravý opak. MMR s orgány činnými v trestním řízení po celou dobu spolupracuje, založilo vyčíslení podle všeho neoprávněně vyplacených dotací a to ve výši přesně odpovídající skutkové větě výroku napadeného rozsudku. K námitce obžalovaného odvolací soud dotázal MMR k aktuálnímu stavu, aby byla situace postavena zcela najisto a doplnil dokazování odpovědí MMR z [datum], kdy MMR sdělilo, že se jeho právní oddělení domnívá, že k připojení k trestnímu řízení došlo. Ve skutečnosti MMR k dotazu policie a po zákonném poučení poškozeného vyčíslo škodu a připojení formulovalo dosti nešťastně podmíněně do budoucna, tedy pokud nalézací soud toto podání nevyhodnotil jako řádné připojení poškozeného, nelze mu tento procesní postup vyčítat, byť jistě byl dostatečný prostor pro doplňující dotaz a vyjasnění postoje. Je nicméně nesporné, že MMR se poškozeno cítí být a vyčíslo způsobenou škodu na vyplacených dotacích na 31 181 000 Kč a vyplacením dotací, které byly žádány, ale k vyplacení nakonec nedošlo, by byla dle jeho aktuálního sdělení způsobena škoda celkem 43 732 000 Kč.

22. Odvolací soud se neztotožňuje ani s námitkou vyhodnocující domovní prohlídky u obžalovaného [příjmení] provedené jako nezákonné pro absenci jeho předchozího výsledku, což je nutná podmínka procesní použitelnosti důkazu, a pro neodůvodnění tvrzené neodkladnosti těchto úkonů, která ani nebyla fakticky dána. Ze spisu je patrné, že domovní prohlídky byly provedeny u obžalovaného [příjmení] [příjmení] dvě, jedna [datum] (viz č. l. 1470 a násl.) a [datum] (viz č. l. 776 a násl.), přičemž z obou protokolů je evidentní, že obžalovaný nejen že byl provedení prohlídek osobně přítomen, ale byl před zahájením poučen o svých právech a vyzván k předchozímu výsledku a obsah těchto dvou výsledků je přímo zachycen v protokolech, které obžalovaný vlastnoručně podepsal. Současně je v obou protokolech výslovně uvedeno, že jde o úkony neodkladné, přičemž neodkladnost je detailně vyložena v žádostech o příkazy k domovním prohlídkám, tedy pokud okresní soud prohlídku v daném režimu povolil, nutně se s tam uvedenou argumentací ztotožnil. Vysvětlení neodkladnosti pak přesně odpovídá tehdejší realitě, kdy z operativně pátrací činnosti vyvstalo důvodné podezření vůči obžalovanému, přičemž zástupci dotčených obcí sdělili, že většinu dokumentace k předmětným dotacím nemají v držení, když tuto si ponechali obžalovaní [příjmení] a [příjmení], přičemž pokud by byli vyzváni k jejímu vydání, bylo vysoké riziko, že danou dokumentaci, usvědčující je z trestné činnosti, zničí a řádné objasnění věci tak zmaří. Důvodnost této obavy pak potvrzuje fakt, že obžalovaný [příjmení] se v případě obou prohlídek pokusil část rozhodných dokumentů nevydat, byť k tomu byl před prohlídkou vyzván (vydal pouze část) a zbývající podklady byly policejním orgánem odhaleny a odňaty až během prohlídky samotné. Tento názor, tedy že neodkladnost úkonu musí být především reálně dána a ze spisového materiálu seznatelná, byť není v samotném protokolu zdůvodněna, je v souladu s rozhodnutím Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 640/17, které klade důraz právě na faktické naplnění podmínek neodkladnosti v dané věci, nikoliv na formální rozvedení důvodů v protokole, či příkazu k prohlídce, kde je navýsost vhodné je rozvést, nicméně pouhé formální nedostatky nepoužitelnost takto obstaraného důkazu nezpůsobují. Na tomto místě možno zdůraznit, že jde o judikaturu až následnou, tedy v době, kdy byl úkon realizován neznámou a přesto jsou uváděné podmínky splněny, přičemž to samé platí o judikatuře z let 2012 a 2013, na kterou odkazuje odvolatel.

23. Naopak zcela lze přisvědčit námitce, že nalézací soud pochybil při ukládání souhrnného trestu, které ve svém vyjádření přisvědčil i státní zástupce, spočívající ve skutečnosti, že výrokem o souhrnném trestu byl zrušen trest z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 50 T 4/2010, ačkoliv v té době byl již zrušen rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn.

41 T 5/2013, což lze v rámci řízení před odvolacím soudem napravit, jak bude dále při úvahách o uložených trestech vyloženo.

24. Obžalovaní [příjmení] [příjmení] a [jméno] [příjmení] shodně namítají, že se spoluobžalovanými Houskou a [příjmení] v podstatě nejednali, obec s nimi měla dohodnutou dotaci takzvaně, „od A do Z na klíč“, důvěřovali jejich profesionalitě, o věc se vůbec nezajímali, neměli důvod se domnívat, že je v žádosti jakákoliv nepravda či nejsou splněny dotační podmínky, jednali oba v dobré víře, že vše je tak, jak má být. Tato obhajoba je ve světle okolností žádosti o dotaci pro obec Moldava bezpečně vyloučená, jde o tvrzení s realitou zcela mimoběžné. Žádost o dotaci totiž byla podána na obnovu hráze a mostu, které neexistují již desítky let (most byl dle svědka [jméno] [příjmení] stržen v roce 1973, pozůstatky po hrázi již dokonce nejsou dle zjištění znalce v terénu vůbec patrné), přičemž stavby ležely mimo zastavěné území obce v lesích, dřívější cesta k nim nejenže není používána, ale není vůbec použitelná, když je zarostlá vzrostlou vegetací starou desítky let. Přitom žádost tvrdí nejenže dotčené stavby byly funkční a významně poničeny povodní v roce 2009, ale dále i to, že jde o důležitou komunikaci, dokonce nutnou (!), pro provoz obce. Současné byly nemovitosti situovány takřka v rovině, kde je jejich poškození při záplavách vyloučeno, neboť voda zde nemá spád potřebný pro získání takové dynamiky, aby stavby mohla poškodit. Obžalovaní [příjmení] a [příjmení] přitom jednali za obec Moldava, jejímiž jsou zástupci, v místě bydlí, nutně mají místní znalost a mají i povinnost, jako řádní hospodáři spravující svěřený obecní majetek, mít o jeho lokaci, stavu, poškození a potřebnosti přehled. Nikdo jiný, než právě obžalovaní [příjmení] a [příjmení] nemohli určit, na který majetek obce má být žádost o dotaci vypsána. Je zcela vyloučeno, aby obžalovaní [příjmení] a [příjmení] vyhotovili žádost a související projektovou dokumentaci, aniž by se zástupci obce obžalovanými [příjmení] a [příjmení] jednali o tom, jaký konkrétní majetek obce je třeba opravit. Pokud volba padla na desítky let neexistující objekty, které obec vůbec nepotřebuje, není sebemenších pochyb o zavinění obžalovaných [příjmení] a [příjmení] v úmyslu přímém. Není možná jiná varianta, než věděli, že projekt nelze pokrýt předmětnou dotací, byť by jednání s obžalovanými [příjmení] [příjmení] a Ing. [příjmení] bylo vedeno v minimálním rozsahu nutném pro uzavření smlouvy o zprostředkování dotace.

25. Nadto pokud statutární zástupci obce o trestněprávním rozměru svého jednání vědí, nemohou se vyvinut obhajobou, že nešlo o jejich projev vůle, když byli k podpisu za obec zplnomocnění zastupitelstvem obce. V takovém případě samozřejmě není pověření k úkonu závazné. Přijetí opačné logiky by v krajním případě znamenalo, že by byl beztrestný pachatel vraždy či loupeže, pokud by se jako starosta nechal k takovému činu pověřit zastupitelstvem.

26. Přijmout nelze ani argumentaci obžalovaných [příjmení] a [příjmení], že i pokud by u nich odvolací soud dovodil subjektivní stránku trestného činu, zanikla jejich případná trestní odpovědnost, neboť jednání dopělo pouze do stadia pokusu, k vyplacení dotace nedošlo a to na základě úkonu obžalovaných, když za obec Moldava přijetí dotace odmítli. Domnívají se tedy, že na ně dopadá ustanovení § 21 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, podle nějž zaniká trestní odpovědnost pachatele za pokus trestného činu, který dobrovolně upustil od dalšího jednání směřujícího k dokonání činu. Během veřejného zasedání pak ústy svého společného obhájce tuto argumentaci rozšířili o možnost zániku trestní odpovědnosti z důvodu účinné lítosti. Nutno předeslat, že trestný čin dotačního podvodu podle § 212 odst. 1 tr. zákoníku je tzv. předčasně dokonáným trestným činem, když daná skutková podstata k trestnosti pachatele nevyžaduje, aby dotaci skutečně vylákal, čin je dokonán již samotným podáním žádosti o dotaci obsahující nepravdu (blíže viz [příjmení], P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, [číslo] s.). O zániku trestnosti by tam mohlo být uvažováno pouze ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě podle § 212 odst. 5 písm. c) tr. zákoníku. Ani tato varianta však v daném případě nemá místo, neboť k odmítnutí dotace za obec Moldava nedošlo na základě svobodného rozhodnutí obžalovaných. K odmítnutí obžalované zavázalo svým rozhodnutím zastupitelstvo obce, tedy nešlo o projev vůle obžalovaných a zejména motivem nebyla snaha o zabránění dokonání trestného činu, ale skutečnost, že smlouvu o spolupráci s obcí vypověděl Ing. Houska a obec odstoupila od smlouvy o dílo uzavřené se

[právníká osoba] a [právníká osoba], která měla zakázku realizovat. Důvodem odstoupení tedy nebylo, jak mylně argumentuje nalézací soud, zahájení trestního stíhání obžalovaných, když k odmítnutí dotace došlo již [datum], tedy před 27. dubnem 2011, kdy bylo zahájeno trestní stíhání obžalovaného [jméno] [příjmení], resp. před 9. květnem 2012, kdy bylo zahájeno trestní stíhání obžalovaného [jméno] [příjmení], ovšem motiv byl, jak shora zmíněno, jiný než obžalovanými tvrzený. Dílčí argumentační omyl nalézacího soudu tak neměl dopad do roviny správnosti skutkových závěrů. K zániku trestní odpovědnosti za pokus trestného činu u obžalovaných v žádném případě nedošlo. Stejně tak nemá místo zánik trestní odpovědnosti obžalovaných z důvodu účinné lítosti, když ustanovení § 33 tr. zákoníku obsahuje výčet trestných činů, na které daný institut dopadá, přičemž trestný čin dotačního podvodu podle § 212 tr. zákoníku v něm uveden není. Pro úplnost pak lze dodat, že již [datum], dostala obec jasný signál, že dotace nebyla požadována v souladu s pravidly dotačního programu, když při obhlídce za přítomnosti obžalovaného [jméno] [příjmení] byl učiněn zaměstnanci MMR závěr, že nelze určit ani rozsah, ani dobu poškození a projekt nebyl doporučen k realizaci. Obžalovaní nejenže věděli o naprosté neoprávněnosti žádosti, ale měli i informace, že žádost má za problematickou MMR, měli i dostatečný časový prostor, kdy mohli dotační řízení zastavit, avšak neučinili tak, naopak na žádosti trvali, této bylo na konec vyhověno a nebyla vyplacena jen proto, že obec pozbyla inženýrské zajištění stavby a zastupitelstvo vyplacení odmítlo, protože obec nebyla připravena a ani schopna projekt realizovat.

27. Konečně akceptovat nelze ani odvolací námitky obžalovaného [jméno] [jméno], který považuje za vnitřně rozpornou argumentaci nalézacího soudu, pokud na jednu stranu skutek popisuje jako sofistikované a složité jednání, přičemž současně roli obžalovaného [jméno] označuje jen jako okrajovou. Takový popis odvolací soud za rozporný nepovažuje. Sofistikované totiž bylo jednání obžalovaných [příjmení] a [příjmení], kteří se v systému dotací pohybovali dlouhodobě, přičemž zapojení jednotlivých starostů nebylo nijak výrazně aktivní, ale bylo bezpodmínečně nutné, neboť museli žádost za obec podepsat. Je proto pochopitelné, že starostové, kteří se v systému dotací detailně neorientovali, ponechali vyhotovení žádosti a související dokumentace a projektu, což vyžaduje znalost dotační problematiky a současně i technickou odbornost, na spoluobžalovaných Ing. Houskovi a Ing. [příjmení].

28. Přijmout nelze ani námitku, že obžalovaný [jméno] ve věci osobně nejednal, neprojevoval svoji vůli, když jednal za obec z pověření zastupitelstva, což je námitka v podstatě identická, jakou uvedli obžalovaní [příjmení] a [příjmení] a jenž je vypořádána shora v odstavci 25. I obžalovaný [jméno] totiž jednal za obec, v níž dlouhodobě žije, detailně zná místní poměry, ví, že obec je v naprosté rovině, kde přívalové deště nemohou mít za následek podemletí komunikací, když voda v rovině v podstatě stojí, jak podrobně vyložil znalec [příjmení] [příjmení]. [jméno] usvědčující je pak skutečnost, že komunikace nebyly do doby ohledání znalcem opravovány a znalec na nich poškození živlem neshledal. Tato okolnost přitom musela být obžalovanému známa, a přesto podepsal žádost, kde bylo v rozporu se skutečností tvrzeno, že komunikace jsou poškozeny živelnou pohromou. Poškození ulic deštěm pak vyloučili v místě žijící svědci (viz odstavec 172 napadeného rozsudku). Obžalovaný tedy vědomě uvedl do žádosti o dotaci lež, což s ohledem na místní znalost musel vědět, tedy opět není pochyb o zavinění ve formě přímého úmyslu.

29. Odvolací soud naopak v obecné rovině připouští, že zpráva Českého hydrometeorologického ústavu, jenž záplavy v dané dny nepotvrzuje, je za větší území a jistě může dojít k dílčím lokálním odlišnostem v počasí a tedy i většího srážkového úhrnu v dané obci, která není totožná s místem měření pro danou lokalitu, nicméně skutečnost, že nijak katastroficky nepršelo a majetek obce nebyl deště v létě 2009 poškozen, potvrzuje jak řada v místě žijících svědků, takto plyne z faktického stavu komunikací, které znalec ohledal. Nedostatečná detailnost zprávy ČHMÚ proto není pro zjištění skutkového stavu významná.

30. Nedůvodná je i námitka, že není zřejmé, proč některé obžalované starosty a starostky Krajský soud obžaloby zprostil a obžalovaného [jméno] nikoliv. Soud prvního stupně totiž v souladu

s provedeným dokazováním logicky dovodil, že v případě obžalovaného [jméno] a dále pak i obžalovaných [příjmení], [příjmení] a [příjmení], byla situace v místě tak přehledná, že i pokud by byl starosta úplným laikem, musel vědět, že ke škodám způsobeným živelnou pohromou v obci v danou dobu nedošlo a přesto svým podpisem žádosti o dotaci stvrdili opak. Ostatní obžalovaní v pozici statutárních zástupců obcí v takové situaci nebyli, neboť tamní poměry nevylučovaly poškození obecního majetku přívalovým deštěm, přičemž dokazováním nebylo bezpečně vyvráceno, že by ke srážkám v obcích v předmětném období nedošlo. Nepravdivé byly tyto dotační žádosti prokazatelně pouze v technické části, v podobě nereálného odhadu nákladů nutných na opravu, popřípadě nadsazení výměry a rozsahu poškození, což je otázka odborná, uvedená v projektu a posudku (přílohy žádosti), kdy starostové nepravdivá tvrzení nemuseli být schopni rozpoznat. Jinak řečeno, u obžalovaných, kteří spravovali obce se svažitým terénem a dešti skutečně postižené, lze akceptovat závěr, že byli v dobré víře, že projektová dokumentace a, odborně znalecké posudky“ jsou vypracovány najatými profesionály v oboru a skutečnosti odpovídají. Naopak obžalovaný [jméno] a dále i [příjmení], [příjmení] a [příjmení] prokazatelně věděli, že k poškození obecního majetku živlem v dané době nemohlo dojít a přesto potvrdili za obec v žádosti opak.

31. Jak plyne z výše uvedeného hodnocení odvolacích námitek Vrchní soud napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) odst. 2 tr. ř. zrušil pouze v oddělitelné části výroku o vině skutky popsány pod body XII./2. a 3. a v celém výroku o trestu tomuto obžalovanému uloženém a dále pak z podnětu obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. pouze v oddělitelných výrocích o jim uložených trestech. Rozsudek byl ve vztahu k prokázání dvou útoků kladených obžalovanému [příjmení] za vinu nelogický. Přestože dokazování bylo provedeno v maximálním možném rozsahu, nalézací soud se nevypořádal se všemi okolnostmi pro závěr o vině podstatnými (viz § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř.), což vedlo k částečně vadnému výroku o vině a tedy i k porušení ustanovení trestního zákona (viz § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř.), zejména zásady volného hodnocení důkazů, prokázání skutkového stavu bez důvodných pochybností, přičemž zákon byl porušen i v případě výroku o souhrnném trestu, který byl uložen nikoliv v souladu s § 43 odst. 2 tr. zákoníku, což mělo nutně za následek i nepřiměřeně uložený trest (viz § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř.). K uložení nepřiměřeného trestu (opět viz § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř.) došlo i v případě obžalovaných [příjmení] a [příjmení], když jim uložené tresty byly nedůvodně přísné, neproporční s ohledem na míru jejich zavinění vůči ostatním obžalovaným, zejména [jméno] a [příjmení]. Jelikož byly uvedené zrušené výroky od zbývajících částí výroku napadeného rozsudku (výroky vztahující se k obžalovaným [příjmení] a [jméno], výrok o vině obžalovaných [příjmení] a [příjmení] a krom bodů XII./2. a 3. i výrok o vině obžalovaného [příjmení]) snadno oddělitelné, byly zrušeny právě jen tyto (viz § 258 odst. 2 tr. ř.). Podle § 259 odst. 3 tr. ř. odvolací soud znovu rozhodl pod bodem I./1. o trestech uložených obžalovaným [příjmení], [příjmení] a [příjmení] a pod bodem I./2. pak o zproštění obžalovaného [příjmení] obžaloby pro skutky popsané v napadeném rozsudku pod již zmíněnými body XII./2. a 3. následovně.

32. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] byl odsouzen k souhrnnému trestu podle zásad vymezených v § 43 odst. 2 tr. zákoníku za veškerou se sbíhající trestnou činnost, tedy za všechny skutky kterých se dopustil dříve, než byl vynesena první odsuzující rozsudek za některý z těchto trestných činů. Krajský soud totiž nezohlednil, že jednání vymezené ve výroku o vině v napadeném rozsudku obžalovaný [příjmení] spáchal nejen dříve než byl vynesena rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem z 22. února 2012, č. j. 50 T 4/2010-1692 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze z 1. listopadu 2012, č. j. 4 To 54/2012-1792, ale i dříve než byl vynesena rozsudek Městského soudu v Praze z 18. září 2020, č. j. 41 T 5/2013-6241, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze 7. června 2021, č. j. 6 To 10/2021-6607, který správně díky souhrnnosti zrušil výrok o trestu z citovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 50 T 4/2010. Jednoduše řečeno veškerá dosavadní trestná činnost obžalovaného [příjmení] se sbíhá, a proto odvolací soud zrušil

výroky o trestech z obou shora zmíněných rozsudků a uložil obžalovanému jediný souhrnný trest a to podle § 212 odst. 6 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku, když jde o trestný čin nejprísněji postižitelný. Trest byl uložen v rámci sazby pět až deset let odnětí svobody na její samé spodní hranici, tedy jako pětiletý. Pro výkon trestu byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, když výměra trestu je kratší osmi let a ani charakter trestné činnosti nenaplnňuje podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou.

33. Trest byl navýšen oproti předchozím odsouzením, která se do uloženého trestu díky vztahu souhrnnosti započítají, jen velmi mírně, konkrétně o pouhých šest měsíců. Uložit takto mírný trest za sbíhající se celkem šest trestných činů (vyjmenované shora ve výroku o trestu), které byly páčány s rozmyslem, ze ziskuchtivosti, část vícero útoky páchanými po delší dobu, se způsobením vyšší škody, když jen v projednávané věci byla překročena hranice škody velkého rozsahu dokonanými útoky více než trojnásobně, bylo možné pouze a jen díky bezprecedentním průtahům, k nimž v trestním řízení došlo (podrobně viz shora odstavec 11). Pokud by totiž trestní řízení trvalo přiměřenou dobu, nutně by výčet přitěžujících okolností, proti nimž by stála jediná polehčující okolnost a to dosavadní bezúhonnost obžalovaného, vyústil v uložení trestu nejméně kolem poloviny sazby, která v daném případě činí sedm let a šest měsíců. Nutno zmínit, že pokud by předchozí trest byl uložen v rámci sazby a nikoliv snížený pod dolní hranici za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku, patrně by bylo na místě upustit od uložení souhrnného trestu. Za situace, kdy v neprospěch obžalovaného hovoří celá plejáda výše uvedených přitěžujících okolností a současně tento nemá sebemenší náhled na závadovost svého jednání, což není okolnost přitěžující, ale absence významné okolnosti polehčující, je vyloučeno i přes panující průtahy uzavřít, že na straně obžalovaného jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení trestu pod dolní hranici sazby. Trest vyměřený na samé spodní hranici je tak skutečně zcela minimální, který lze označit za přiměřený, odpovídající škodlivosti spáchaných trestných činů a osobním poměrům obžalovaného, to vše při zohlednění délky řízení.

34. Odvolací soud obžalovanému [příjmení] uložil i peněžitý trest podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku ve výměře 90 denních sazeb po 11 111 Kč, celkem ve výši 999 990 Kč. Peněžitý trest byl totiž obžalovanému uložen předchozími rozsudky, jejichž výroky o trestech byly zrušeny, přičemž obžalovaný tento trest již vykonal, tedy fakticky bude výkon pouze formálně započten. Uložení trestu je současně na místě díky zjištěnému charakteru trestné činnosti, za niž je ukládán. Zbývá uvést, že trest byl uložen v totožné výměře a výši denních sazeb jako v napadeném rozsudku, upraveno ve prospěch obžalovaného bylo pouze vyčíslení celkové částky tak, aby bylo matematicky odpovídající ($90 \times 11\,111 = 999\,990$, nikoliv 1 000 000).

35. Dále byl obžalovanému uložen podle § 70 odst. 1 tr. zákoníku trest propadnutí věci a to osobního vozidla [příjmení] [příjmení], které bylo v průběhu řízení zajištěno, neboť jde o věc ve vlastnictví obžalovaného, pořízenou v době páčání trestné činnosti, která v dané době tvořila významný zdroj jeho příjmů a nadto vůz při páčání trestné činnosti k dopravě na místa činu používal.

36. Obžalovaným [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] uložil odvolací soud za jednání, které je v nedotčeném výroku o vině napadeného rozsudku pod bodem V. správně popsané i právně kvalifikované, shodně tresty odnětí svobody podle § 212 odst. 5 tr. zákoníku v trvání dvou let. Tresty byly uloženy v rámci zákonné trestní sazby dva až osm let, opět na samé spodní hranici sazby a to především pro shora opakovaně zmíněné průtahy v trestním řízení. [příjmení] obžalovaných nebyla v dané věci vůdčí, nicméně ji nelze bagatelizovat, neboť bez jejich aktivní spolupráce při žádosti o dotaci, by ke spáčání činu nemohlo dojít, přičemž i výše škody, k jejímuž způsobení obžalovaní směřovali, byla násobně převyšující hranici značné škody, a proto by při standardní délce řízení byly tresty uložené nalézacím soudem v obecné rovině akceptovatelné. Nutno upozornit na značnou disproporčnost trestů uložených Krajským soudem obžalovaným [příjmení] a [příjmení] (tříleté tresty s výkonem odloženým na čtyřletou zkušební dobu) a trestem uloženým obžalovanému [příjmení], který se dopustil trestné činnosti plně srovnatelné se zhruba

stejně vysokou škodou, kterému byl uložen trest toliko dvouletý. Značná disproporce panovala i v porovnání s trestem uloženým obžalovanému [jméno], kdy nalézací soud dokonce dovodil podmínky pro uložení trestu pod dolní hranici sazby, byť se dopustil díky vyšší škodě, k jejímuž způsobení směřoval, přísněji postižitelného pokusu zločinu než obžalovaní [příjmení], [příjmení] a [příjmení]. U obou obžalovaných pak odvolací soud shledal, obdobně jako nalézací soud, podmínky pro podmíněný odklad uložených trestů podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a tyto odložil na nejkratší možnou zkušební dobu dvou let podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku, když délka zkušební doby musí dosahovat alespoň výměry trestu. Pro tento závěr opět svědčí zejména délka řízení, kdy i přes relativně vyšší společenskou škodlivost projednávaného činu, od tohoto uplynula doba delší než deset let, během níž se obžalovaní žádného srovnatelně závažného jednání nedopustili.

37. Vrchní soud pod bodem 2. v části I. výroku rozhodl tak, že obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] zprostil podle § 226 písm. a) tr. ř. obžaloby pro dílčí skutky popsané v této části výroku, neboť nebylo prokázáno, že se tyto skutky vůbec staly. Shora v odstavci 14 je podrobně vyloženo, že závěry znalců [příjmení] [příjmení] a Ing. [jméno] v případě skutků vymezených v napadeném rozsudku pod body XII./2. a 3. připouští, že stavby byly při povodni v roce 2009 poškozeny v rozsahu uvedeném v žádostech o dotace a akceptovatelné jsou i tam uváděné kalkulace nákladů na opravu. V těchto dvou případech tedy nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že k trestným činům došlo, dokazování není možno jakkoliv smysluplně doplnit, aby byly dílčí nejasnosti ohledně vzniku poškození vyjasněny, a proto je v pochybnostech na místě rozhodnout o zproštění obžalovaného obžaloby.

38. V části II. výroku bylo rozhodnuto o odvolání obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Odvolací soud z podnětu zmíněných odvolání přezkoumal výroky o vině kladené za vinu těmto dvěma obžalovaným a shledal je správnými a naopak námitky obžalovaných nedůvodnými, jak podrobně vyloženo shora v odstavci 17 ([příjmení]) a odstavcích 27 až 30 ([jméno]).

39. Pokud jde o výroky o trestech uložených obžalovaným [příjmení] a [jméno], uzavřel odvolací soud po jejich přezkumu, že i ty jsou správné a všem okolnostem případu odpovídající. Obžalovanému [příjmení] [příjmení] uložil nalézací soud toliko tříletý trest odnětí svobody s podmíněným odkladem výkonu na pětiletou zkušební dobu a to správně jako souhrnný ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 50 T 2/2016. Trest je uložen za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku pod dolní hranici sazby a to při zohlednění skutečně velmi závažných zdravotních komplikací na straně obžalovaného, který byl stížen mozkovou příhodou a jeho duševní zdraví a intelekt jsou trvale poškozeny. Věc je současně zatížena průtahy, což je soud rovněž povinen při úvaze o trestu ve prospěch obžalovaného zohlednit. V součtu jde o natolik významné a skutečně zcela výjimečně dané okolnosti, že tento velmi benevolentní postup při ukládání trestu plně odůvodňují. Pokud by totiž obžalovaný byl zdravý a věc byla prosta průtahů, byl by mu pro závažnost jeho jednání a sbíhající se trestnou činnost ukládán trest odnětí svobody při polovině zákonné trestní sazby pět až deset let. Současně byl obžalovanému uložen trest propadnutí věcí, konkrétně tři automobilů a zajištěné finanční hotovosti a dále i trest propadnutí náhradní hodnoty v podobě prostředků zajištěných na účtech vedených na jméno obžalovaného. Uložení těchto sankcí postihujících majetek obžalovaného, byť jeho hodnota ani zdaleka nedosahuje výše obžalovaným způsobené škody, je plně na místě, neboť v dané době obžalovaný páčáním trestné činnosti dosahoval značných příjmů a jde o majetek v jeho vlastnictví pořízený v rozhodné době (automobily, hotovost), popřípadě hotovost zajištěnou na účtech obžalovaného, jakožto náhradní hodnota za výnosy z páchané trestné činnosti, přičemž je zjevné, že výnosy objem zajištěného majetku značně převyšovaly. Za důvodné nelze označit námitky obžalovaného, že část zajištěných prostředků je výplatou důchodů, a proto je nelze postihnout trestem zajištění náhradní hodnoty. Prostředky, ať už pocházely odkudkoliv, byly zajištěny na účtech obžalovaného a to ve výši řádově nižší, než byla činem způsobená škoda, tedy je dána proporčnost (přiměřenost) zásahu do majetku obžalovaného k výši jím způsobené škody. V případě trestu propadnutí náhradní

hodnoty z logiky věci nemůže jít o majetek představující přímý výnos z trestné činnosti, který byl obžalovaným spotřebován či jinak zcizen, ale jde o majetek jiný, pokud jeho hodnota výnos nepřesahuje. Dokonce nemusí jít o majetek přímo obžalovaného. V daném případě šlo ovšem o prostředky na účtech obžalovaného, tedy o prokazatelně majetek v jeho dispozici, přičemž v dané době obžalovaný dosahoval vyšších příjmů právě v podobě výnosů z trestné činnosti, které nebyly v plném rozsahu vypátrány a zajištěny. Podmínky pro propadnutí náhradní hodnoty podle § 71 odst. 1 tr. zákoníku tak u obžalovaného [příjmení] jsou bezpochyby naplněny.

40. Stejně tak trest odnětí svobody uložený nalézacím soudem obžalovanému [jméno] podle § 212 odst. 6 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 6 tr. zákoníku pod dolní hranicí zákonné trestní sazby jakožto tříletý, jistě není trestem nepřiměřeně přísným. Lze poznamenat, že správně měl nalézací soud aplikovat při ukládání trestu pod dolní hranicí sazby i u obžalovaného [jméno] § 58 odst. 1 tr. zákoníku, když výjimečné okolnosti jsou dány zejména díky průtahům v trestním řízení, které u nikdy netrestaného obžalovaného, jednajícího ve prospěch obce a nikoliv primárně svůj vlastní, vedou nutně k závěru, že během času podstatně oslabuje zájem společnosti na jeho potrestání a to i s ohledem na vyšší věk obžalovaného. Skutečnost, že jednání zůstalo ve stadiu pokusu byla v dané věci spíše souhra náhod na vůli obžalovaného nezávislá a to tím spíše, že jak shora v odstavci 26 uvedeno základní skutková podstata trestného činu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1 tr. zákoníku byla dokonána již podáním žádosti o dotaci. Tříletý trest je pak proporční k dvouletým trestům uloženým obžalovaným [příjmení], [příjmení] a [příjmení], kteří v obdobném postavení jako obžalovaný [jméno] směřovali ke způsobení škody sotva poloviční, což se promítá i do právní kvalifikace jejich jednání toliko podle odstavce pátého ustanovení § 212 tr. zákoníku a nikoliv šestého jako u obžalovaného [jméno]. Úvahy o možném zkrácení tříleté zkušební doby nepřipouští současná dikce ustanovení § 82 odst. 1 tr. zákoníku, podle níž se musí délka zkušební doby minimálně rovnat výměře trestu.

41. S ohledem na vše shora uvedené rozhodl Vrchní soud v Praze podle § 256 tr. ř. a odvolání obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení] a [jméno] [jméno] pro jejich nedůvodnost zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení proti němu mohou podat dovolání obžalovaní a nejvyšší státní zástupce k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (Krajský soud v Ústí nad Labem). Nejvyšší státní zástupce je může podat ve prospěch i v neprospěch obžalovaných. Obžalovaní mohou podat dovolání pouze proti výrokům, které se jich bezprostředně týkají a pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f trestního řádu.

Praha 17. ledna 2023

Mgr. Jan Kadlec
předseda senátu